

[Bertel Dahlgaard.]

er tilfældet, tror jeg, man på længere sigt overvurderer Sovjets magt i så henseende. Ser man blot få år frem i tiden, tror jeg, at forsøg på at indkapsle Østens økonomi vil mislykkes. Den økonomiske tyngdelov kan ikke sættes ud af kraft. Østeuropæiske landes interesser med hensyn til den økonomiske forbindelse mellem Øst og Vest er så kolossale, at de vil bryde igennem. Det er Danmarks og Nordens interesse, at det længst muligt undgås, at hindringerne for denne udvikling bliver uoverstigelige. Nordens lande må under den omhyggeligste prøvelse af de muligheder, vi stilles overfor, søge deres stilling dér, hvor vore egne landes interesser mødes med folkenes fællesinteresser. Derfor er det meget vigtigt, at de skandinaviske lande ikke blot finder en fælles formel for vor stilling til den øvrige verden, men at denne deres stilling finder sit leje indenfor de rammer, der er afstukket for De Forenede Nationers virksomhed.

Umiddelbart før denne finanslovbehandling har vi modtaget det officielle communiqué om den såkaldte rundbordskonference i London, hvor repræsentanter for den danske rigsdag mødtes med engelske regeringsrepræsentanter til en drøftelse af danske sydslesvigeres nationale interesser. En nærmere redegørelse for konferencens forløb er endnu ikke givet herhjemme af de danske delegerede, og en drøftelse på grundlag af en sådan redegørelse har altså endnu ikke kunnet foregå. Under disse omstændigheder ville det sikkert ikke være rigtigt i dag at gå til en ny meningsudveksling om det sydslesvigske spørgsmål.

Der er grund til her i tinget at udtale tilfredshed med, at England har været rede til personlige samtaler om det sydslesvigske spørgsmål, og der er grund til at glædes over, at repræsentanter for det danske folk i enighed har kunnet fremlægge de danske synspunkter og ønsker over for England. Jeg er ikke i tvivl om, at England derigennem har modtaget et stærkt indtryk af, hvor dybt danske sydslesvigeres livsvilkår og fremtid ligger alle danske på sinde, og at det mådehold, den danske stats nationale politik har været udtryk for, ikke dækker over en passiv indstilling over for danske nationale problemer i Sydslesvig, men er båret af forvisningen om, at denne politik bedst betrygger Danmarks fremtid og i det lange løb har den indre styrke, som ret og billighed forlener en sag med, der appellerer til magter, som anerkender alle folkedeles ret til at leve deres folkelige og nationale liv i frihed og uden frygt for undertrykkelse.

Megen tid er i de sidste to år spildt gennem indre splid. Utvivlsomt har denne indre splid skadet den danske sag i Sydslesvig. Den har på de afgørende steder ude i verden skabt tvivl om, hvor Danmark stod, den bragte uklarhed, hvor Danmarks og danske sydslesvigeres interesser krævede klarhed, den fratog os den styrke over for verden, som ligger gemt i at træde frem som en enig nation.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at det var meget sent denne sammenkomst var blevet mulig. Ja sandelig, tænk om vi for to år siden med hele den styrke, som enighed og følelsen af kontinuiteten i slægtleds nationale politik gav os, havde mødtes med englænderne og vidnet, hvorledes denne sag på engang i sin begrænsning og i sit dybe perspektiv rummede nationale værdier og opgaver for os, som vi ikke kunne tænke os tilsidesat, uden at noget bristede i de følelser, som det er blevet en del af dansk væsen at være for England. Tænk, med hvilken værdighed og varme vi kunne have ført vor sag i de to år, der nu i stedet gav verden et billede på splittelse.

Men nu, da vi endelig har fundet hinanden i bestræbelserne for at nå det, som vi synes kun er udtryk for, hvad ret og billigt er, da må vi heller ikke trættes i vort arbejde, og vi bør også gøre det klart, at det ikke blot er en dansk interesse, men også en almen europæisk interesse, at der ved den danske grænse skabes betingelser for et retsindigt forhold mellem dansk og tysk, og at det er en selvfølge for Danmark at ville sikre alle de frihedsrettigheder for det tyske mindretal i Danmark, som vi forlanger det nye Tyskland skal sikre dansksindede i Sydslesvig.

Stående overfor de største problemer økonomisk, nationalt og internationalt, går den danske rigsdag da ind i sin 100. samling. I en sådan tid tror jeg vi trænger til, at vor folkerepræsentation inspireres af, hvad de hundrede år taler til os. De taler til os om fyrrernes frihedsbegejstring, de taler til os om nationale nederlags smerte, de fortæller om, hvad der tabtes og forsømtes, når uforsonlig strid og tvedragt i folket lammede dette tings handleevne, men de fortæller også om, hvad folkestyret byggede op ved at vække slumrende kræfter til live og ved at kalde på initiativ og virketrang hos de store, sunde befolkningslag, der forhen følte sig som almue, men som gennem de hundrede år er løftet op til frimandskår. Men først og sidst taler de hundrede år til os om, hvad vi selv har oplevet, at da Danmark